

61 (61).
NIVARD AVETİS GEVORGYAN'IN ANLATTIKLARI
(1910, ALAŞKERT DOĞUMLU)

Biz Alaşkert'te huzurlu bir yaşam sürüyorduk. 1915 yılında, bir gün Türkler köyümüze saldırdılar. Köyümüzün erkeklerini tutup, zorla ellerini kollarını bağlayıp itişirerek ahırlara doldurup diri diri yaktılar. Sülalemiz 22 kişiden oluşuyordu; ailemiz ise beş kişiden : annem, babam ve üç kız çocuk. Amcamı, amcamın çocuklarını ve torunlarını, dayılarımı, onların torunlarını ve benim ebeveynimi ahıra tıkıp diri diri yakmışlardır.

Biz üç kız kardeş öksüz, sahipsiz kaldık. Bütün göç yolu boyunca biz kesilmiş, katledilmiş insan cesetlerinin üstüne basarak zorlukla yürüyebiliyorduk. Bir yolunu bulup İğdir'a vardık. Sonra da, Hoktemberyan'da (şimdi Armavir) Aras'ın kıyısında bulunan Evcilar Köyü'ne gittik. Sabah, muhacirler arasında tifüs hastalığı baş gösterdi; çok çokları orda öldü. Ablam bana baktı. Hoktemberyan'ın Canfida Köyü'ne gittik. Bizim köyün bütün ahalisinden sadece ben ve ablam hayatta kaldık.

Türk bizi katletti; öldürdü, öksüz bıraktı, yerimizden yurdumuzdan etti, yakınlarımızdan yoksun bıraktı. Ben ebeveynimin özlemini çektim. Ben ebeveynimi sadece rüyamda görüyorum...

Kocam Ruben'in ailesi, onların büyük sülalesi de, hepsi Türkler tarafından katledilmiş. Türk bize çok zarar verdi. Tanrı onların yaptıklarını affetmeyecek...